

Прихований ворог

КУПИТИ

Друга книга всесвітньовідомої серії «Зграя».

Щасливець і Белла зі своєю зграєю повідкових собак знаходять безпечне місце, де є чиста вода та здобич. Щасливцеві здається, що їм нічого не загрожує, і він вирішує залишити їх, аби знову стати самітником. Спокійне життя триває недовго. Жорстока дика зграя з ватажком напіввовком має намір захопити цю територію і повідкові змушені знову шукати прихисток. Однак у Белли зріє план... На її прохання, Щасливець пристає до дикої зграї, щоб дізнатися, як повідковим відстояти територію. Дуже скоро Щасливець зрозуміє, що його роль у цій авантурі загрожує життю обох зграй.

Чому варто читати:

Серія пригодницьких романів-фентезі, які читають підлітки та їхні батьки. Відкрий для себе ще одну захопливу фентезійну серію про тварин «Зграя» від Ерін Гантер — автора світового бестселера «Коти-вояки». Настав час собакам панувати в дикій природі.

Вперше українською —
бестселер від автора серії «КОТИ-ВОЯКИ»

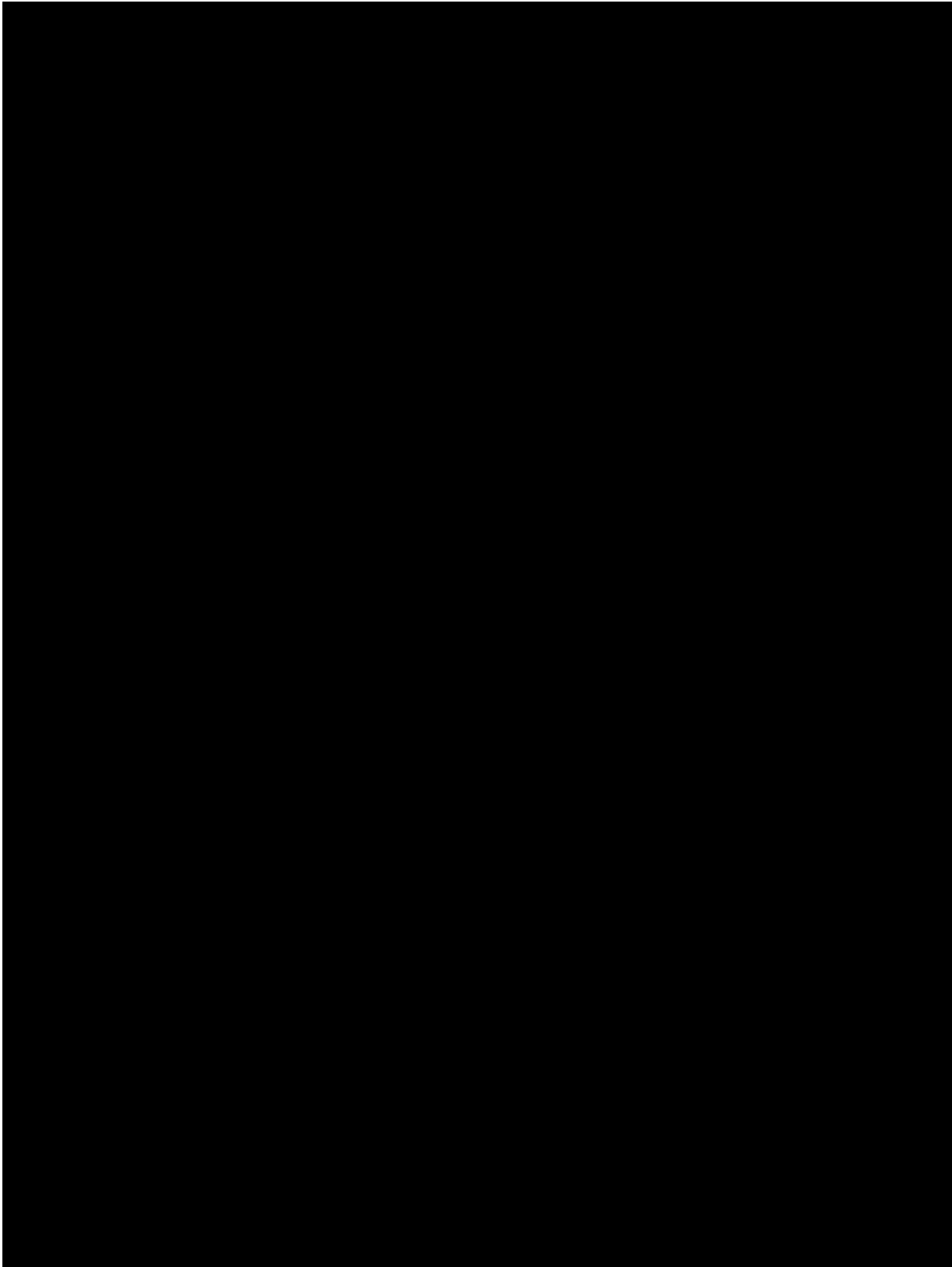
Ерін Гантер

ЗІГРЯЯ

Прихований ворог

Не можна бути
вірним двом згряям.
Настав час обирати.

Erin Hunter
Survivors

Book two: A Hidden Enemy

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

Гантер Ерін
Серія «Зграя»
(заснована у 2020 р.)
Книга друга: «Прихований ворог»

Пер. з англ. *Тараса Бойка*
Худ. *О. Панченко*
Х.: АССА, 2021

© Working Partners Limited, 2012

© ПП «АССА», 2020

© Панченко О. І., дизайн, 2020

© mrgaser, e-pub, 2021

ISBN 978-617-7670-83-3

Аннотація

Щасливець і Белла зі своєю зграєю повідкових собак знаходять безпечне місце, де є чиста вода та здобич. Щасливцеві здається, що їм нічого не загрожує, і він вирішує залишити їх, аби знову стати самотником. Спокійне життя триває недовго. Жорстока дика зграя з ватажком напіввовком має намір захопити цю територію і повідкові змушені знову шукати прихисток. Однак у Белли зріє план... На її прохання, Щасливець пристає до дикої зграї, щоб дізнатися, як повідковим відстояти територію. Дуже скоро Щасливець зрозуміє, що його роль у цій авантюрі загрожує життю обох зграй.

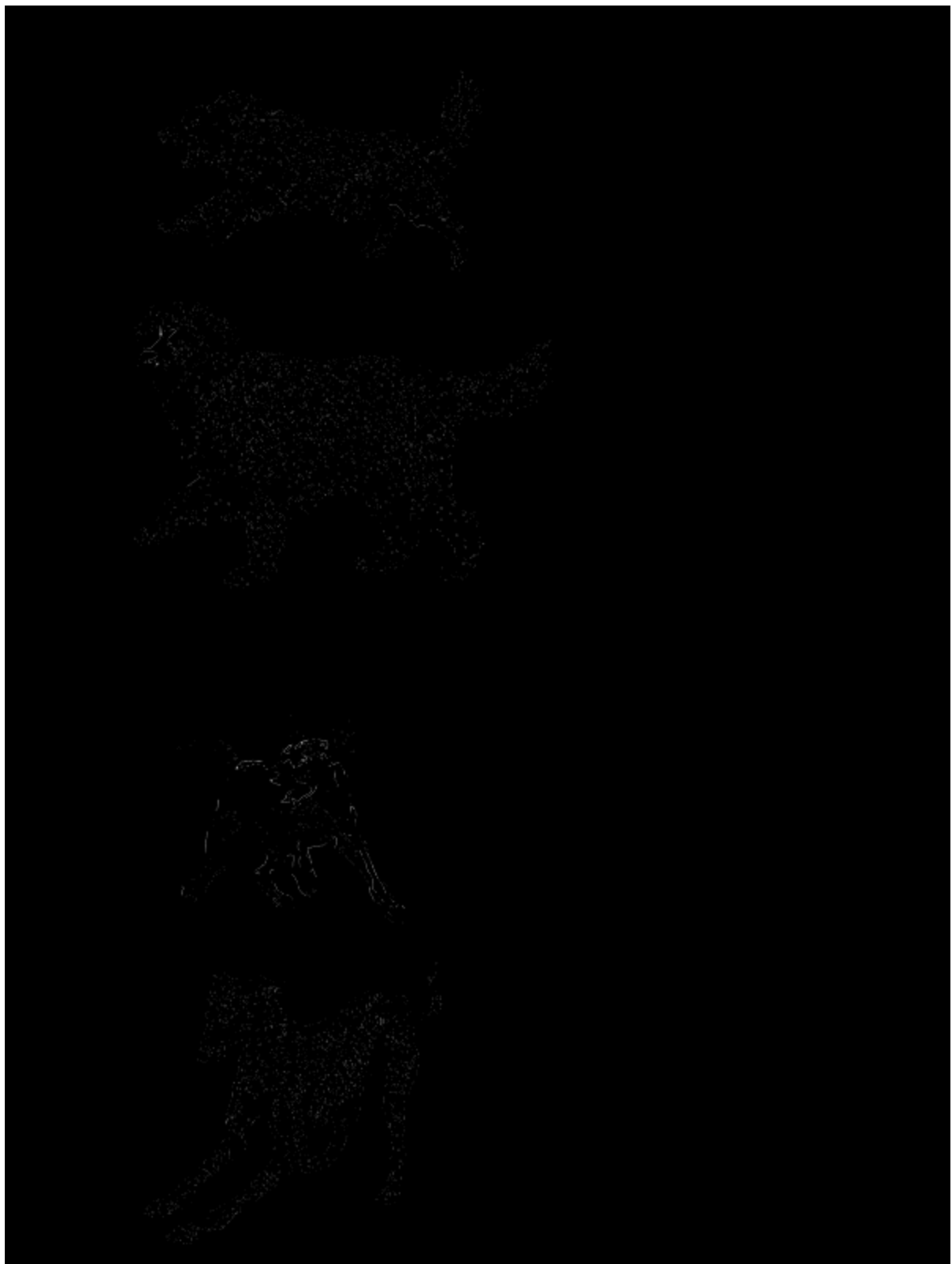
Ця книга належить **Видавництво «АССА»**, м. Харків.

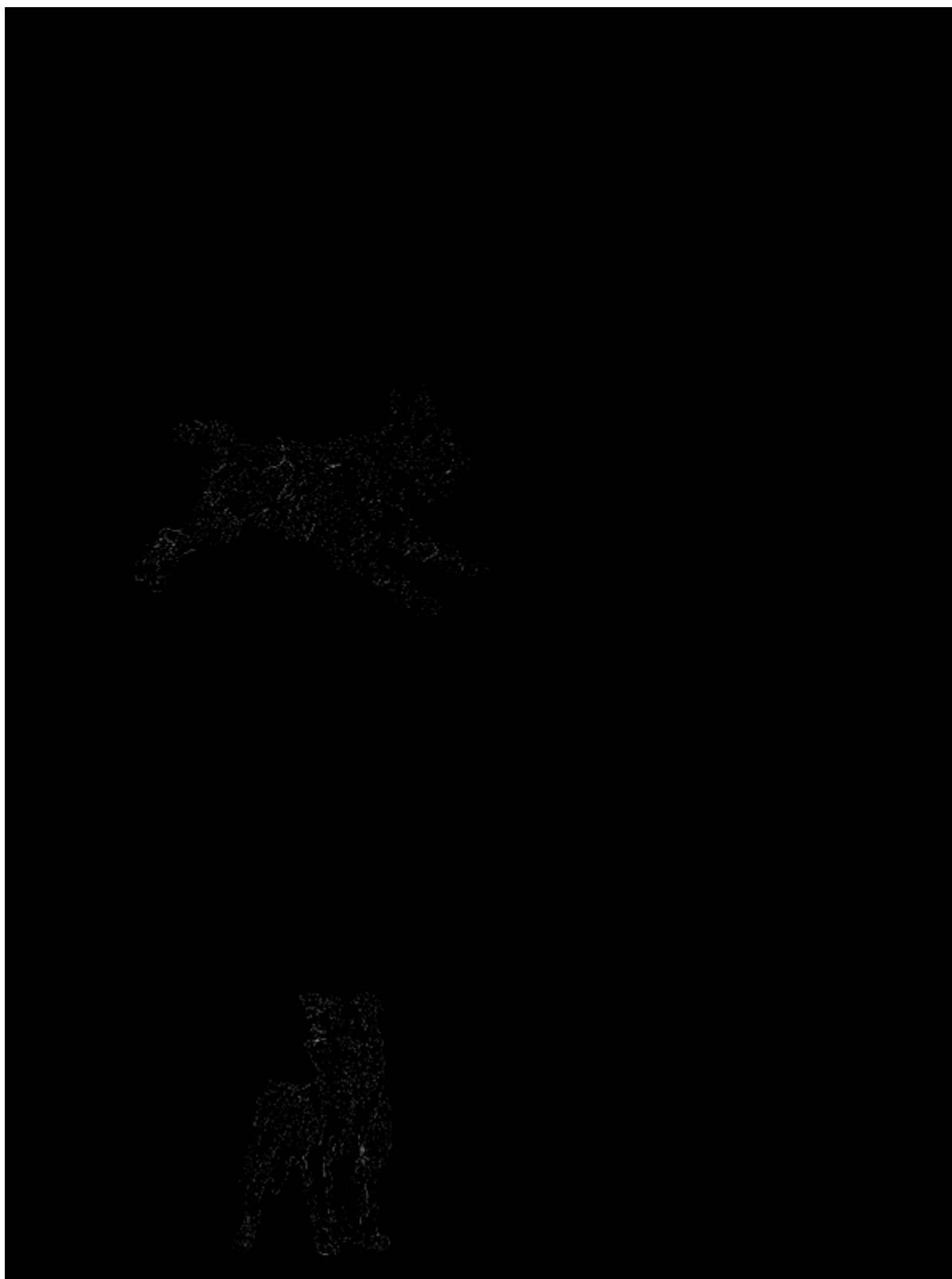

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Особлива подяка Джіліан Філіп

Присвячую Джеймі Філіп

Пролог

«Ага, так тобі й треба, малий дурнику!» — подумав Гирк і торкнув лапою блискучого зеленого жука. Тепер здобич нікуди від нього не втече. Від Гирка Мисливця, Гирка Прудкого, Гирка Хороброго! Лютого воїна Блискавця та зграї Небо-Псів!

«Ану постривай...»

Жук відчайдушно перебирав ніжками, і Гирк заходився лапою підганяти його, а тоді ще й грізно задзявкотів, аби комаха знала, що порятунку не буде. Аж раптом до цуценяти долинуло зловісне завивання. Шерсть на загривку одразу настовбурчилася, воно пригнуло голову й затремтіло.

«Псюга? Якийсь злючий псюга?»

Жук зник під білим парканом, але Гирку вже було не до нього. Тепер важливіше втекти від небезпечної межі їхнього обійстя, а не якесь там полювання. Він незграбно позадкував, розвернувся і чкурнув через двір до повітки, до теплого затишку знайомих запахів. Щенята привітали його радісним скавучанням; він протиснувся поміж ними і припав до маминого живота.

Нарешті ніжне тицання носом та дбайливе вилизування заспокоїли його стривожене серце, і Гирк відчув, як до нього помалу повертається відвага.

— Що то було? — задзявулив він. — Ви також чули? Чули?

— Так! Так!

— Чули!

— Якийсь страшнючий псюга!

— Годі вам, малята, годі, — мама-собака ніжно лизала їхні мордочки. — То був не пес. То вовк, і він сюди не прийде.

Вовк. Від цього слова Гирка знову кинуло в дроз, і він відчув перелякане тремтіння братиків і сестричок. Не подобалося йому це слово. Воно викликало страх...

Але в тихому голосі матері-собаки не чулося занепокоєння, коли вона продовжила:

— Нема чого боятися. Вовки не дуже від нас відрізняються. Вони мають чотири лапи, шерсть і зуби. Вони швидкі, сильні та люті, а ще дикі, підступні й лукаві.

— А ось я таки перехитрю вовка! — пискнула Скава.

— Сподіваюся, ти цього не робитимеш! — відказала мама-собака. — Ми так не чинимо. Собаки мудрі, але не підступні. Ми шляхетні, знаємо, що таке пошанівок. І вам, малята, треба це собі затишити.

— Коли вовк завив, — почав боязко Зойк, — здалося, наче то собака.

— Вовки породичалися із собаками ще колись дуже-дуже давно. Але це не означає, що їм можна вірити. Якщо десь побачите вовка, то тримайтеся від нього якнайдалі. А краще — щодуху тікайте геть.

— А чому? — запитав Гирк і здивовано задер голову.

— Тому що досить повернутися до вовка спиною, як він одразу вас вкусить. Ніколи не наближайтеся до нього. Он Нюшка колись спробувала і дуже про це потім пожалкувала. Знаєте, як то сталося? Із цікавою до всього Нюшкою?! Почула вона вовче завивання і побігла на звук — була не тільки допитлива, а й відважна.

— Я також відважна! — втрутилася Скава.

— Скаво, не плутай відвагу з дурощами! Дика вовча згряя обступила Нюшку під Першою сосною, а вожак сіроманців Довге Ікло вже хотів її роздерти, бо вона нібито шпигувала за ними. Але Нюшка була онукою самого Блискавця, і хоча він подався жити до Небо-Псів, дідусь і далі опікувався своїми нащадками. Коли побачив, що онучці непереливки, то сплигнув на землю, простісінько на Першу сосну — спалив і дерево, і Довгого Ікла! Налякана вовча згряя розбіглася, а Нюшці вдалося врятуватися, вирости й стати лютою войовницею на ім'я Дика Ватра. Але ми з вами не можемо покладатися на заступництво Блискавця. Ми мусимо вчитися на Нюшчиних помилках.

Десь здалеку знову долинуло завивання, і щенята ще міцніше притислися одне до одного, а мати-собака нашорошила вуха й прислухалася. Гирк поступово заспокоївся. Мама-собака була теплою, а її серце під його вухом розмірено казало: «Тук-тук». Вона їх усіх захистить.

Гирк заворушився та щільніше притулився до матеріної передньої лапи.

— А якщо вовк прийде сюди, з нами ж нічого лихого не станеться?

Скава лишень насмішувато вискнула:

— Ти що, не чув, Гирку, про що говорила мама? Вовк сюди не прийде!

— Саме так, — безтурботно забуркотіла мати-собака. — Вовк сюди нізащо не прийде. Ви всі в безпеці, спіть спокійно.

Гирк прикрив ніс лапою, йому стало тепло і затишно, але вухо і далі тривожно смикалося, поки страхітливе вовче завивання не стихло в далечині.

«Я буду розумним, — думалося йому. — Не таким, як Ньюшка. До вовків і близько не підійду».

А життя буде теплим і безпечним, як у щенячій зграї. Якнайдалі від дикого світу, якнайдалі від вовків, у затишному сімейному колі...

Розділ 1

— Це — наша територія! Наша!

Птахи з цокотом і скрекотом стривожено злетіли з верхівок дерев, а відірване листя закружляло й опустилося на лапи Щасливця. Він стояв напружений і тремтячий, озирнувшись туди, звідки прийшов. Там, у долині, була його зграя. Ні, не зграя — друзі. І несамовите гавкання з того боку могло означати тільки одне: їм загрожувала страшна небезпека.

Страшна, бо він зараз не з ними, і нічим не може їм допомогти. Щасливець озирався, крутився, не знаючи, що робити. Відколи на світанку він пішов від повідкових собак, уже минув деякий час, і пес здолав чималий шлях. Піднявся на пагорб, що височів над долиною, і тепер бачив обриси далеких, загорнутих у туман гір і водночас міг охопити поглядом простір унизу. Майже проминув ліс, і до гребеня гори, куди він прямував, було вже зовсім близько. Він бачив вершину і біг усе завзятіше й швидше, але зараз зупинився і завмер на місці, як те самотнє дерево.

Він повинен допомогти друзям.

Щасливець розвернувся і помчав у той бік, звідки прийшов, а його серце калатало, як навіжене.

«Собако-Лісе! Не дай їм потрапити у велику біду! Аби лишень встигнути...»

Щасливець летів у долину, перестрибуючи через сухі гілляки й купи опалого листя. Він мав довіряти інстинктам. Адже десь глибоко в ду-ші відчував, що йому не можна було залишати зграю. Але все ж таки пішов від них, бо він — пес-самітник, і ось тепер його друзів заскочила біда.

«Хто їх захистить, якщо не я?»

Він чув гнівне гарчання, голоси незнайомих собак, що зливалися з гавкотінням сестри й інших повідкових.

— Це наша земля, наша вода! Геть звідси!

— Тримаймося разом! Стали всі біля мене!

Щасливець швидко вибіг на гребінь невисокого пагорба і враз зупинився перед тим, як помчати донизу.

«Ану, Щасливцю, зачекай... Гарненько все роздивися, що до чого, а тоді — вперед».

Його гострі очі пильно оглядали долину. За густим лісом розляглися широкі пишні луки. Здавалося, це — ідеальне місце для повідкових собак. Мікі мав де полювати, Марта — де плавати, Сонечко, Альфі та Ритка — де ховатися, а Бруно й Белла на таких просторах мали, що вистежувати. Але треба було одразу передбачити, що й іншим собакам сподобається ця місцина. Певно, якась зграя вже осіла в долині ще до них, і тепер стала на захист своїх володінь. Удалечині зблиснула сріблом безкрая водна гладінь; далі за лісом виляся вужем річка — там він і попрощався з повідковими. Щасливець пустився бігти з гори вниз, прямуючи саме туди, до річки.

Злість і страх охопили його, а шерсть на спині настовбурчилася і стала жорсткою, як дріт, від звуків лютого гарчання та валування ворожої зграї. Він розумів, якщо йому зараз вискочити з лісу, то вороги одразу його помітять, тому наближався хоч і покvapливо, але обережно.

І ще, відколи він пішов від друзів, із річкою, схоже, щось сталося. *«Якась дивина, та й годі»*, — подумав Щасливець. А тоді йому пригадалися струмки й озерця біля покинутого міста. Від них відгонило таким самим запахом небезпеки, який він тепер виразно відчував у повітрі. Щасливця охопив страх, він зупинився і роззирнувся. Поверхня води мінилася під огидною зеленою плівкою. А він гадав, що це буде безпечний прихисток! Здавалося, вода тут чиста, *прозора і свіжа*; але так і було вчора, чи, може, вони тільки так подумали, коли знайшли річку.

Тепер Щасливець виразно бачив отруйну пляму, що тяглася вниз за течією.

«Я привів друзів до отруєної води!»

Невже ніяк не можна втекти від смертельної загрози, яку приніс Великий Гаркун? На цьому боці ріки навіть дерева й кущі над водою були напівмертві, прив'ялі, поламані, неначе пожовані велетенським псом. Коли Щасливець побіг схилом пагорба вздовж струмка, його серце скрушно стиснулося. Якщо Великий Гаркун здатен отруїти навіть це місце, тоді собакам просто немає куди подітися. На них усюди чатує небезпека.

— Забирайтеся геть!

Зловісне завивання розітнуло повітря, і до Щасливця долинуло перелякане дзявкання розгублених собак і пронизливий крик болю. Він помчав униз схилом пагорба, ледь торкаючись лапами каміння. І коли нарешті видряпався з густих чагарників, тоді побачив усе.

Його друзі виглядали безпорадно і жалюгідно перед дикою зграєю, що насадала, — перед гуртом величезних розлючених псів із широко розставленими, напруженими лапами і вишкіреними зубами. Час від часу хтось із них вистрибував уперед і заливисто люто гавкав:

— Зараз ви своє отримаєте, повідкові цуцики!

Потім до нього долинув голос Белли — тихий, переляканий, але все ще хоробрий:

— Нічого, нічого. Тримаймося купи. Сонечку, сховайся за Бруно. Марто, допоможи Ритці.

Щасливець зачаївся в тіні великого валуна, низько пригнувшись до землі, і спостерігав. У ворожій зграї він налічив семеро псів. У його жилах запульсувала кров, і хотілося кинутися в бій, але інстинкти та досвід, здобутий на міських вулицях, підказували, що цього робити не варто. Із полегшенням він усвідомив, що наразі дикі пси не поспішають розпочинати сутичку, а лишень дразнять та ображають Беллиних друзів. Якщо він вискочить зі схованки, то може спровокувати смертельну бійню. Тоді супротивники спробують якнайшвидше розправитися зі слабшими собаками, а потім візьмуться і за нього.

Ось два величезних пси вискочили з ворожої зграї та почали чіплятися до безпорадних Сонечка й Ритки — не кусали на смерть, але дуже залякували, тому малим бідолахам не лишалося нічого іншого, як відсахуватися.

— Виведіть їх із рівноваги, — почулося низьке гарчання котрогось із диких псів. — Стрибо, пильнуй збоку!

Нападник підскочив до Сонечка справа, і вона, зовсім маленька, мусила рятуватися втечею: засквуліла і чкурнула з-за спини Бруно в густі чагарники. Щасливець пошукав очима собаку, що віддавав накази, але не знайшов.

Він був певен, якби хтось із великих повідкових кинувся тепер на захист Сонечка або Ритки, то ворожа зграя обступила б їх з усіх боків, кусала б і не давала спокою до повної знемоги й цілковитого виснаження оборонців. І якщо б дійшло до справжньої бійки, у якій у діло йдуть кігті й зуби, Белла та її друзі вже не мали б сили чинити опір. Щасливець таке вже бачив раніше, коли настільки ж підлу, але дуже дієву тактику застосовували банди жорстоких вуличних псів, яких він завжди намагався уникати, коли ще жив у місті.

Йому треба заскочити зненацька диких собак, використавши настільки ж підступні та брудні, як і їхні, прийоми.

«Цить, сиди тихо, — сказав він собі. — Будь розумним, як Собака-Ліс».

Залишаючись у тіні, Щасливець тримався проти вітру і, готуючись до стрімкого наскоку, потроху підкрадався ближче. Тихенько проповз поміж деревами, і коли опинився на самому краєчку чагарників — побачив ватажка ворожої зграї.

Їхнього Альфу.

То був величезний сірий собака, гнучкий, сухорлявий, але м'язистий і сильний. Він не брав участі в сутичці, а лишень віддавав накази зграйникам.

— Не давайте їм спокою! Аби їхні лапи більше не ступили на нашу територію!

Він задер голову, відкинувши її назад, і протяжно хрипкувато завив.

І хоча Щасливець просувався далі, від того звуку мороз сипонув за шкірою, а живіт зсудомило від недоброго передчуття.

«То не собака...»

Не дивно, що підступність дикої зграї була ніби вовчою.

Ще жодного разу Щасливець не бачив когось зі своїх далеких родичів, але з туманних розповідей та напівзабутих казок перед ним поставали бліді вицвілі очі, страхітливі ікла й кудлата шерсть. А ще

моторошний голос, який ні з чим не сплутаєш. Щасливець колись уже чув такий дуже давно. Від цих спогадів його тілом пробігла дрож.

Отой могутній сірий вожак, певно, напіввовк! Щасливець знав, що є такі собаки, але раніше він їх ніколи не зустрічав.

Двоє великих диких псів не зводили очей з двох найбільших повідкових собак і час від часу позирали на вожака, очікуючи його подальших наказів. Щасливець здогадався, що ці двоє підпорядковуються тільки напіввовкові. Один із них — кремезний, з міцними щелепами, здоровезною шиєю, вкритий густою темною шерстю, уважно стежив за Мартою. Вона ж, як помітив Щасливець, хоча й була найбільшою серед повідкових, але вже накульгувала на одну лапу й залишала на траві кривавий слід, коли робила крок, ухиляючись від нападника.

Інша дика псина — струнка прудкобігунка — кружляла й виверталася навколо місця сутички настільки спритно, що очі Щасливця ледь встигали за нею, а вона водночас ще й примудрялася швидко віддавати накази. Хоч вона й виглядала меншою і тендітнішою від темношерстої собаки, але підлеглі беззастережно виконували її команди.

Мастю та статуєю вона нагадувала Щасливцеві Солодуню, разом із якою він урятувався з довголапської *Пастки*, тоді як решта собак-бранців загинули.

Але ця прудкобігунка аж ніяк не була такою ж доброю, як Солодуня. Вона без вагань перетворила б усіх повідкових на поживу для ворон, щойно отримала б наказ від свого Альфи.

«Собако-Лісе, мені так потрібні твоя мудрість і хитрість...»

Щасливець підкрадався далі, напружуючи м'язи і весь час тримаючись проти вітру. Він був уже на відстані кількох собак від місця сутички, але досі жоден із диких псів його не помітив і не відчув запаху. Якщо він зуміє заскочити їх зненацька, то повідкові матимуть змогу відірватися від переслідувачів і накивати п'ятами; так-так, він зараз вискочить зі схованки і метнеться у напрямку до...

Аж тут Щасливець знову завмер на місці з піднятою лапою. За якихось п'ять стрибків від нього невеликий кремезний собака із запалою грудною кліткою раптом відважно помчав у самісіньку гущу сутички. У Щасливця щось обірвалося всередині.

«Альфі!»

Маленький песик добіг до величезного сірого Альфі і, як укопаний, зупинився перед ним. Задні лапи тремтіли й видавали його страх, але загривок настовбурчився, він оскалив зуби і відчайдушно гарчав. Напіввовк витріщився на Альфі, а той люто загавкотів:

— Відчепися від нас! Відчепися від моїх друзів! І чому це ваша земля? Хто так вирішив?

Якусь мить Альфа ніби вагався: обирав між зневагою і насмішкою.

Далі він відважно гавкав і шалено мотиляв головою, ніби сподівався, що завдяки різким рухам здаватиметься більшим і небезпечнішим.

— Ми лишень шукали собі чистої води — а ви на нас напали! Ви — погані собаки! — погляд Альфі ковзнув у гущавину дерев і зустрівся з очима Щасливця. І тут від настільки приємної несподіванки він ніби став удвічі більшим і заходився ще завзятіше й дзвінкіше гавкотіти. Щасливець майже чув, як у маленькій голові його друга рояться думки:

«Щасливець повернувся... Дуже добре... Зараз ми їм покажемо!»

Щасливець затремтів усім тілом, коли усвідомив, що мимоволі вселив у серце Альфі відвагу, і той повірив у свої сили, у те, що зможе протистояти сіроманцю.

Альфі зморщив морду і вишкірив до напіввовка зуби.

«Ні! Тільки не це!» — майнуло в Щасливцевій голові, і він напружив м'язи, аби стрибнути вперед і втрутитися, однак було вже пізно. Альфі кинувся до велетенського напіввовка. А Альфа навіть з місця не зрушив. Одним помахом важкої лапи він припечатав відважного малюка до землі. Той перевернувся і завмер. Із глибокої рани на животі струменіла кров.

Щасливець заціпенів. Хотілося вити від болю та гніву. Якби Альфі його не побачив, то не нападав би на сіроманця.

«Нащо ти мене вздрів, Альфі? Нащо?»

І раптом земля під лапами Щасливця задрижала і захиталася, від чого вся його шерсть стала дибом. Здавалося, Собака-Земля розгнівалася так само, як Щасливець.

А тоді — гуп! — і якась сила шпурнула Щасливцем уперед коміть головою — весь світ здригнувся знову. Пес боляче вдарився об землю,

перевернувся, але швидко підвівся на чотири лапи й озирнувся, його аж трусило.

«Ще один Великий Гаркун?»

Бійка припинилася, всі собаки присіли, намагаючись встояти на лапах. Дика зграя поглянула на свого Альфу, який якусь хвилину впирався лапами в хитку землю, а тоді завив, що аж кров похолола у жилах:

— Знову це! Усі до мене!

Дерево за спиною Щасливця закрипіло-застогнало й почало падати. Він ледь устиг відскочити вбік, як воно бехнулося на кам'янистий схил і покотилося вниз по землі, що тріскалася під лапами у Щасливця. Невдовзі повітря сповнилося болісними зойками величезної кількості дерев, які зі страшним тріском, що нагадував гуркіт грому, гепалися на каміння.

Щасливця охопила паніка, і він щодуху кинувся бігти, не тямлячи, куди і до кого.

Найголовніше — якнайдалі звідси.

Але Гаркун стугонів повсюди — над головою Щасливця і під його лапами. Здавалося, земля пливла з-під ніг.

«Ні, не роби цього! Досить! Не дай Гаркуну знищити світ...»

Тікаючи, Щасливець озирнувся й побачив, що інші собаки — і дикі, і повідкові — навсібіч розбігалися з місця сутички, засліплені жахом. Зненацька хитка земля репнула й розкололася — просто посередині долини утворилася страшна тріщина. Краєм ока він бачив, як неподалік промайнув жмут світлої шерсті — хтось упав у провалля. Щасливець відвернувся, аби не бачити загибелі собаки. Лишень помітив, як Мікі та Бруно волочать обм'яклого Альфі, а Марта дуже шкутильгає і ледь ухиляється від гілля, що падає.

«Моя зграя!»

Підсвідомо він кинувся їм навздогін, але було вже запізно. Над головою пса закрипіло, а тоді затріщало чергове велетенське дерево, а коріння полізло із землі, неначе намагалось вирватися на волю.

Щасливець перестрибнув через нього, але незграбно приземлився й одразу відчув різкий біль у передній лапі. Якусь мить він не міг навіть поворухнутися. Коли глянув угору, побачив, як, погойдуючись, величезний стовбур поволі стає на місце. Щасливець вирішив, ніби

небезпека минула — аж тут земля знову здибилася, а оте здоровезне дерево почало загрозливо хилитися просто на нього.

Жах охопив тіло пса до самісіньких кісток, а він лежав, дивився на величезний тремтливий стовбур і слухав, як передсмертним зойком скрипить дерево.

Підібгавши лапи, він спробував відповзти на животі.

Не вийшло.

«Ну, все, за мною прийшла Собака-Земля, — подумав Щасливець і почув, як тріщить та падає могутнє дерево. — Цього разу мені від неї не втекти».

Розділ 2

Дерево падало простісінько на Щасливця. Він чув, як тріщало гілля, відчув уже подув повітря, ще мить і...

Щасливець помітив гострий виступ скелі, що нависав неподалік. Зібравшись з останніми силами, він дістався краю валуна, сповз із нього та шмигнув під уступ. Причаївся в укритті і тремтів, як те цуценя під животом мами-собаки.

Здавалося, нескінченно довго лунав страхітливий гуркіт, коли дерево все ж таки нарешті гримнуло на землю і розтрощилося об каміння, поламавши гілля об виступ скелі, а кора та тріски, ніби після вибуху, розлетілися навколо Щасливця. Він здригнувся, відчувши, як гостра скалка простромила його бік, але знав, що рухатися не можна. Хай би як йому хотілося тікати, у жодному разі не можна залишати своєї схованки.

«Собако-Земле, найдобріша, наймиліша, — благав він, — змилюйся наді мною».

Потроху оглушливе тріщання та стугоніння поваленого дерева відлунувало дедалі тихішим стогоном, а потому і зовсім стихло. Було тільки чути, як сиплеться-шурхотить хвоя. Нарешті скеля під Щасливцем припинила здригатися. Собака-Земля також перестала гарчати.

Хоча Щасливець і далі тремтів, але почав потихеньку виповзати зі своєї схованки, продираючись крізь густе гілля й цупке листя мертвого дерева. Стовбур був завтовшки із шумоклітку, і по Щасливцевій спині пробіг крижаний холод, коли подумав, що це дерево ледь не впало просто на нього. *«Воно б мене розчавило... Я був би вже разом із Собакою-Землею».*

Щасливець лизнув ушкоджену лапу, біль поступово вщухав. Із полегшенням пес відчув, що може йти. Ще не загоїлася рана, отримана

під час першого Великого Гаркуна, як він знову шкутильгає. Такого йому не треба.

Схили навколо зяяли вирвами та ямами; здавалося, що то якийсь велетенський собака роздер їх гострими кігтями й подався геть. Охоплений страхом, Щасливець обережно намацував лапами нерівний схил — рухатись швидше він не наважувався. Та коли дістався місця недавньої сутички, уже впевненіше подріботів по рівній землі.

Повітря було наповнене мішаниною запахів: вологою, зраненою землею, корінням, кров'ю, розчохнутими деревами. Але найсильніше відчувався собачий страх, хоча навколо — ані душі, усі пси давно повтікали з поля битви. Щасливець нашорошив вуха й озирнувся, сподіваючись углядіти когось зі своєї граї.

«І куди це вони поділися? Чи встиг мене ще хтось побачити? Чи тільки бідолашний Альфі?»

Щойно Щасливець подумав про маленького Альфі, пошматованого і скривавленого, як до нього долинуло жаске жалісне скавуління, тож він здригнувся і насторожився. Так міг стогнати тільки собака — покинутий, поранений, геть безпорадний.

Щасливець стривожено озирався. Звідки б оте скиглення могло долимати? Здавалося, хтось мав би бути зовсім близько, але довкола — нікогісінько, жодного собаки.

Він оглядався навсібіч, а тоді побачив глибоку тріщину в землі. Холодний жах пронизав усе його тіло, коли пригадав світлий жмут собачої шерсті, що зник у розколотій землі.

«Собака-Земля проковтнула живого пса!» — майнула здогадка. Видно, у такий спосіб дала знати, наскільки вона розгнівалася через їхню бійку. Напруживши лапи і тремтячи всім тілом, Щасливець позадкував від провалля. Якщо Собака-Земля так розсердилася через недавню криваву сутичку, то хто знає, що викличе в неї лють наступного разу, на кого вона спрямує свій гнів?

Треба триматися якнайдалі від тріщини в землі. Щасливець не знав того бідолашного пса, який потрапив у розколину і тепер жалібно скавулів. То не був котрийсь із повідкових — він би впізнав кожного з них, навіть здалеку. Тому в ущелині скимлить чужий — хтось із ворожої зграї.

«Нікому з них не можна довіряти. Чого б це мені рятувати чужаків?»

Щасливець тремтів. Якась невідома сила, якій він не міг протистояти, тягла його назад. Пес підняв вуха і прислухався. Розпачливе, благальне скиглення сколихнуло недавні спогади. А ще запах... такий до болю знайомий, але його важко було розрізнити в цій мішанині після Великого Гаркуна.

Щасливець люто струснув головою. Ні, він не залишить собаку в біді! Нехай то буде друг чи ворог. Щасливець не буде справжнім собакою, якщо покине іншого пса напризволяще, на жахливу смерть! Як же це... любила казати мама? Собаки — шляхетні і знають, що таке честь. Він не зрадить собачому духу.

Тяжко зітхнувши, Щасливець почав обережно підкрадатися до краю провалля. Усередині — пільма, але ось його очі після яскравого сонячного світла вже звиклися з темрявою, і він розгледів обриси зіщуленого на дні собаки.

Ота прудкобігунка.

Одна з посіпак напіввовка, що бігала туди-сюди під час сутички й віддавала накази. Тепер вона залякла на вузькому виступі скелі й тремтіла від страху. Її морда лежала на краю виступу, а широко розплющені очі втупилися в чорну безодню. Почувши чиркання кігтів Щасливця на краю провалля і шурхіт камінців, що посипалися згори, вона підвела голову. Дивилася на нього застиглим поглядом.

А Щасливець від несподіванки аж відсахнувся.

Солодуня!

Його подруга з-за колючого дроту... його посестра, що врятувалася з ним із *Пастки*...

Після того як Солодуня покинула Щасливця й вирушила на пошуки зграї, до якої можна було б пристати, він не раз думав про неї, гадав, як склалася її доля, чи вижила вона.

А вона вижила і знайшла собі зграю — дику зграю!

І зараз саме вона скімлила й приречено кліпала очима під яскравим сонячним світлом, що лилося на неї згори. Аж тут, упізнавши Щасливця, тоненько заскавучала від подиву.

— Що ти тут робиш? — одночасно запитали вони, а тоді якийсь час здивовано дивилися одне на одного.

Першим отямився Щасливець:

— Зачекай, Солодуню. Спочатку треба тебе звідти витягти.

Вона притискалася до кам'яної стіни й тремтіла.

— Як ти мене витягнеш?

Щасливець зробив боязкий крок ближче до краю провалля. Він хотів припасти до землі, щоб ліпше побачити Солодуню, але з-під його передніх лап посипалися дощем дрібні камінці — поцокотіли в безодню. «Назад!» Щасливець спритно відскочив, а шерсть на його спині настовбурчилася.

— Ти не так уже й глибоко впала. Чи змогла б ти вчепитися кігтями за край виступу та підлізти вгору?

— Заледве, — заскиснула Солодуня. — Почну видряпуватися і не втримаюся... Бачиш, як усе сиплеться...

— Я тобі допоможу. Ану спробуй.

Повільно, дуже обережно Солодуня підвелася на лапи і на крихітному виступі скелі скрутила своє довгасте тіло в коло так, ніби збиралася лягати спати. Її хвіст опинився між лапами, гладка блискуча шерсть тремтіла від страху. Нерішуче вона стала на задні лапи, а кігтями передніх дотяглася до верхнього краю розколин.

— Дуже добре! Тепер відштовхуйся задніми лапами. І підтягайся! Ти зможеш, Солодуню, підтягайся...

Помалу прудкобігунка підтягнулася вгору, щосили чіпляючись задніми лапами за стіну розколин та відштовхуючись. Раптом вона посковзнулася й нажахано заскавуліла, але Щасливець миттєво вчепився зубами в її загривок, низько схилившись в ущелину, і потягнув її до себе, благаючи Собаку-Землю не дати їм зсунутися в провалля разом. Тепер він не міг підбадьорювати, а тільки тягнув угору, відчуваючи щелепами, як вона пнеться й чеберяє лапами.

Аж тут з-за спини долинув тривожний звук, який Щасливець одразу впізнав. Зловісне, несамошите скрипіння дерева. Він розпачливо загарчав і щосили потягнув Солодуню на себе, а вона востаннє потужно відштовхнулася задніми лапами. І ось нарешті прудкобігунка видерлася нагору, а Щасливець уже відкинув її вбік, бо похилене дерево страхітливо застогнало й за мить із тріскотом рухнуло на землю.

Вони стояли; від перенапруження і полегшення хапали ротом повітря. Щасливець кліпав очима і важко хекав, аж поки не віддихався, серце гупало й гупало, мало не вискакуючи з грудей.

А потім вони обоє вискнули від щастя, почали стрибати, перекидатися і вилизувати одне одного та галасувати, пирхаючи й радісно гавкаючи.

— Ми перехитрили другого Великого Гаркуна! — вигукнув Щасливець.

— Так! Тобі, Щасливцю, таки щастить! — не вгавала Солодуня.

— Я вже не сподівався тебе побачити!

— І я не думала, що зустріну тебе, впертий самітнику! — вона ніжно вхопила зубами його за шию.

— Солодуню... — Щасливець дещо відсторонився від неї, пригадавши, як побачив її під час сутички, коли в лютий, жорстокій псині не впізнав своєї подруги. — Чому твоя зграя напала на... на тих собак?

Солодуня лишень зневажливо гавкнула:

— На яких? А, на тих. Та хіба вони собаки? Ти їх добре бачив? Не розумію, як ті дурні щенята наважилися зайти на нашу територію!

— Саме тому я й питаю, — Щасливець відвів погляд і стурбовано облизався. — Вони геть не вміють битися, це точно. Твоя зграя... *аж занадто на них напосідалася*, — він ледь не бовкнув: «Була до них надто жорсткою».

І він мало не заскавучав від досади, коли зауважив, що вдає, нібито ті собаки для нього чужі.

«Невже я їх соромлюся?»

— Повідкові цуцики, — прогарчала Солодуня. — Навіть не знаю, що вони тут забули. Але тепер уже довго не зазіхатимуть на територію справжніх псів. Буде їм наука.

«А я ще переймався через неї, — пригадав собі він. — Непокоївся, що вона занадто лагідна і не пристосована до життя в новому світі. Невже це та сама прудкобігунка, яка панікувала від вигляду мертвого довголапого?»

Піймавши розгублений погляд Щасливця, Солодуня енергійно закивала головою:

— Так-так, вони отримали гарний урок. Повідкові тепер сидітимуть тихо, бо знатимуть, що на них тут чекає. Для них це ще й непогано, і для нас добре.

— Гадаю, ти правильно кажеш, — заскімлив Щасливець, відчувши, як почуття сорому підступає йому до горла.

«Це я привів їх сюди, і це моя провина».

— Аякже, — сказала Солодуня. — І правильно я зробила, коли подалася шукати собі зграю! Ох, як же я сумувала за тобою, Щасливцю... Але потім знайшла саме таку зграю, яку хотіла. Сильну, організовану... — вона замовкла й нахилила голову. Запитально поглянула на Щасливця: — А чому *ти* опинився так далеко від міста? Думала, ти залишився там.

— Не міг я в місті залишатися, — відповів він. — Воно стало надто небезпечним. Ти правильно говорила.

Вона жартівливо тицьнула його носом:

— Я завжди правильно говорю.

Він ніжно лизнув її морду.

— Із міста я пішов зі зграєю, — повідомив він, але не сказав, із якою саме, — і якраз залишив їх, щоб знову стати самотником, аж тут почув, як хтось б'ється. — Він похнюпив голову і сумно коротко вискnuв: — Собаки билися одне з одним! А ми щойно пережили Великий Гаркун! Мені здалося це... дивним. Ось я і підійшов подивитися, — він замовк, бо вирішив, що й так забагато розповів.

Солодуня запитально подивилася на нього:

— То *ти* був зі зграєю? Мені завжди здавалося, що ти не любиш зграйного життя! Думала, тому ти і не хочеш іти зі мною...

— Трохи не так, Солодуню, — він завагався, не знаючи, як їй пояснити.

Солодуня мовчала, дивилася на землю між лапами. Коли ж підвела голову, то в її очах зблиснула образа і гнів.

— Ти казав, що «самотник», казав, що хочеш вільного життя!

Щасливець тепер шкодував за все, що він наговорив Солодуні в місті, коли відмовився піти разом із нею.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ